

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 2^{ΑΣ} ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1950

ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΟΡΛΑΝΔΟΥ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΞΕΝΟΥ ΕΤΑΙΡΟΥ

Ὁ *Πρόεδρος* ἀγγέλλει τὸν θάνατον τοῦ *Ἀδόλφου Βίλελμ*, ξένου ἐταίρου τῆς Ἀκαδημίας, καὶ ἐξαίρει τὸ ἐπιστημονικὸν ἔργον τοῦ ἀποβιώσαντος ὡς ἐξῆς.

Μετὰ βαθυτάτης θλίψεως ἀγγέλλω εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τὸν πρὸ διμήνου περίπου ἐπελθόντα θάνατον ἐπιφανεστάτου ξένου αὐτῆς ἐταίρου, τοῦ Ἀδόλφου Βίλελμ.

Γεννηθεὶς τὸ 1864 ἐσπούδασεν ἐν Βιέννῃ, ἀνηγορεύθη δὲ τὸ 1886 ἐν Graz διδάκτωρ τῆς Φιλολογίας. Διατρίψας ἔπειτα ἐπὶ διετίαν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Göttingen, ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αὐστριακοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας καὶ τῆς Βιενναίας Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν εἰς Μ. Ἀσίαν, χάριν ἀρχαιολογικῶν σπουδῶν, τῶν ὁποίων τὰ ἀποτελέσματα ἐδημοσίευσε, μετὰ τοῦ Hebercley, εἰς τὸ ἔργον του *Reisen in Kilikien*, τὸ 1896. Γενόμενος ἀκολούθως ὑφηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, ἀρχαιολογίας καὶ ἐπιγραφικῆς ἐν Βιέννῃ τὸ 1894, ἐστάλη τὸ αὐτὸ ἔτος εἰς Ἀθήνας ἔνθα καὶ ἐχορημάτισεν εἰς τῶν διευθυντῶν τοῦ νεοῖδρουθέντος Αὐστριακοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου, ὅπερ δι' αὐτοῦ καὶ τοῦ Reichel ἐνήργησε τὰς ἀνασκαφὰς τῶν Λουσῶν τῆς Ἀρκαδίας. Εἶτα ἐπανελθὼν εἰς Βιέννην διωρίσθη τακτικὸς καθηγητὴς τοῦ ἐκεῖ Πανεπιστημίου.

Ὅλας του τὰς δυνάμεις ἀφιέρωσεν ὁ Βίλελμ εἰς τὴν μελέτην τῶν Ἀττικῶν καὶ ἄλλων ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν, τῶν ὁποίων ἄλλας μὲν πρῶτος ἐξέδωκε καὶ ὑπεμνημάτισε, ἄλλας δ' ὑπ' ἄλλων ἐσφαλμένως ἐκδεδομένας εὐστοχῶτατα διώρθωνε.

Πλούσιον δ' ἐπίσης ἐπιγραφικὸν ὕλικὸν περιέλαβε καὶ εἰς αὐτοτελῆ ὀγκῶδη δημοσιεύματα οἷα αἱ *Attische Urkunden* καὶ αἱ *Urkunden dramatischer Aufführungen*, δι' ὧν πολλά, τέως σκοτεινά, ζητήματα τῆς ἱστορίας, τοῦ βίου καὶ τοῦ θεάτρου τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων διεφώτισε.

Μεγάλη επίσης υπήρξεν ἡ συμβολὴ τοῦ Βίλελμ καὶ εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ ὑπὸ τῆς Πρωσικῆς Ἀκαδημίας ἐκδιδομένου ἄλλοτε Σώματος τῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιγραφῶν.

Εὐρύτατος γνώστης τῶν ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν σχετικῶν δημοσιευμάτων τῆς διεθνοῦς βιβλιογραφίας, τέλειος κάτοχος τῆς τε ἀρχαίας καὶ τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς γλώσσης ὁ Ἀδόλφος Βίλελμ ἔτυχε διεθνοῦς ἀναγνωρίσεως ὡς εἷς τῶν κορυφαίων ἐπιγραφικῶν τοῦ κόσμου.

Ἐτιμήθη δ' ὑπερβαλλόντως ὑπὸ τῶν διεθνῶν ἐπιστημονικῶν σωματείων ἐκλεγεῖς ἐπίτιμος μὲν διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν νομικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιστημῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης, τακτικὸν δὲ μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν τῆς Βιέννης, ξένος ἐταῖρος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τοῦ 1933, μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῆς Κρακοβίας, ἀντεπιστέλλον μέλος τῆς Γερμανικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Βερολίνου, τῆς Βαυαρικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Μονάχου καὶ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Göttingen, ἐταῖρος τῆς Βρετανικῆς Ἀκαδημίας, ἐπίτιμον μέλος τῆς Ρωσικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας, τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας, τῆς Ἐταιρείας πρὸς προαγωγὴν τῶν Ἑλλήν. Σπουδῶν τοῦ Λονδίνου καὶ τῆς Φιλολογικῆς Ἐταιρείας τῆς Βουδαπέστης.

Πλείστον ὡσαύτως τιμητικῶν διακρίσεων ἔτυχε καὶ παρὰ Κυβερνήσεων πολλῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν.

Ἀλλὰ τὸν Βίλελμ δὲν διέκρινε μόνον μεγάλη ἐπιστημονικὴ ἀξία ἀλλὰ καὶ ἦθος σεμνὸν καὶ ἀξιέραστον. Καταδεκτικὸς εἰς τὸ ἔπακρον παρεῖχε προθύμως καὶ ἀφειδῶς πρὸς πάντας τὰ ἀφθονα ἐπιστημονικά του φῶτα.

Λάτρης τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ κόσμου, ἔτρεφε καὶ πρὸς τὴν νέαν Ἑλλάδα θερμὴν καὶ ἀνυπόκριτον ἀγάπην, ἦν καὶ ἀπέδειξεν ἐμπράκτως κατὰ τὴν κατοχὴν ἐμψυχῶν καὶ ἐμπνέων τοὺς συμπατριώτας του πρὸς ἀγαθὴν δρᾶσιν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος.

Ἀκαταπόνητος θεράπων τῆς Ἐπιστήμης εἰργάζετο νυχθημερὸν ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς της μέχρι τῆς προτεραίας τοῦ θανάτου του. Τὸ κύκνειον δ' ἐπιγραφικόν του ἦσμα, ἐπιγραφὰς νομικοῦ περιεχομένου, ἀνεκοίνωσε πρό τινων μόλις μηνῶν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν διὰ τοῦ ἀντιπροέδρου αὐτῆς κ. Μαριδάκη. Πλὴν δὲν προέλαβε φεῦ νὰ ἴδῃ ἐκτυπούμενον τὸ τελευταῖον ἔργον του.

Τοιοῦτον σοφώτατον ἐπιγραφικὸν καὶ φιλέλληνα ξένον ἐταῖρον ἀπόλεσεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀδόλφου Βίλελμ ἡ Ἀρχαιολογία καὶ ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν. Οἱ γνωρίσαντες αὐτὸν καὶ πολλὰ ἐξ αὐτοῦ ὠφεληθέντες Ἕλληνες ἀρχαιολόγοι θὰ τηρήσωμεν εὐγνώμονα καὶ εὐλαβῆ τὴν ἀνάμνησιν αὐτοῦ ἐν ὄσῳ ζῶμεν.